

Національний університет «Острозька академія» – наступник першого вищого навчального закладу східно-польських мислителів – Острозької слов'яно-греко-латинської академії. Заснував академію у 1576 році князь Василь-Костянтин Острозький. Велику суму коштів на розбудову академії надав його племінник – князь Галицький Острозький. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвично для українського шкільництва, викладали семи відомих наук: грамматику, риторику, ди-

Січень-
Лютий,
2012 року,

№ 5-6

анонс

Про перспективи у студентські часи побувати за кордоном та отримати колосальний досвід міжнародного спілкування на стор. 3 ⇨

анонс

У сучасному суспільстві пластиківі картки стали звичним явищем у житті майже кожної людини. Більшість підприємств і організацій здійснюють виплату заробітних плат, стипендій, інших платежів за допомогою пластикових карток. Інструкція до використання банківських карток на стор. 7 ⇨

анонс

Секретами трудового успіху та порадами, як отримувати задоволення від роботи, ділиться зі студентами головний бухгалтер Острозької академії Лідія Лопецька на стор. 10 ⇨

Хто був студентом, той добре розуміє, що можна легко стандартизувати свій графік і звести його до «посидіти на парах – поїсти – повчитись – поїсти – поспати». Та така вже у людей особливість, що постійно хочеться більшого, і на якусь справу нам завжди не вистачає часу.

Студентам Острозької академії надається унікальна можливість не витратити дарма вільний час, а відвідувати спортивні секції, танцювальні гуртки, літературні об'єднання, англомовні клуби тощо. Шукаючи шляхи самореалізації, важливо не загубитися серед такого різноманіття і завжди лишати час на якусь приємну справу. «Острозька Академія» вирішила запитати, яка ж вона – та

НОВИНА

ПРЕМ'ЄРА ДРАМИ-КАЗКИ «ДОЧКА ТРОЯНДИ» ДО МІЖНАРОДНОГО ДНЯ РІДНОЇ МОВИ

На запрошення кафедри української мови та з ініціативи керівника студії-театру «Слово» Любові Черухи 23 лютого до Національного університету «Острозька академія» приїхала українська дитяча письменниця, лауреат премії ім. Лесі Українки Зірка Мензатюк.

З нагоди щорічного святкування Міжнародного дня рідної мови викладачі кафедри української мови, студенти гуманітарного факультету та факультету романо-германських мов, а також школярі підготували театралізовану виставу «Дочка Троянди» за однойменною драмою-казкою Зірки Мензатюк. Режисерами-постановниками вистави на дві дії стали викладачі кафедри української мови Віталій Максимчук та Любов Черуха. Упродовж вистави, у якій порушуються проблеми рідної мови та національної ідентичності, перед глядачем розкривається історія талановитої дівчинки, яку змушують віддати перевагу успіху та неправді, відректися від власних традицій, забути мову, а отже втратити душу. «Втрата мови – це найгірша із людських трагедій», – вважає авторка тексту.

Зірка Мензатюк приїхала до університету на перший театральний показ власного твору. Письменниця під час візиту зазначила, що для неї це велика приємність – перебувати у найдавнішій академії всіх слов'янських країн. «Це дуже особливе місце і мені надзвичайно приємно, що моя «Дочка Троянди» ожила і заговорила саме тут, – ділиться враженнями Зірка Мензатюк. – Я дуже дякую усім виконавцям ролей. Я просто захоплена, як актори створили і донесли образи всіх моїх героїв». По

завершенню фінальної сцени Зірка Мензатюк розповіла гостям вечора історію створення казки, яка, за її словами, базується на реальних подіях. Окрім того, письменниця відповідала на всі запитання глядачів.

Завідувач кафедри української мови, професор Іван Хом'як привітав письменницю, лауреата премії ім. Лесі Українки Зірку Мензатюк зі сценічним дебютом її драми-казки в Національному університеті «Острозька академія».

«Дитячі твори або українська література загалом, – коментує професор Іван Хом'як, – це – велика справа для самоутвердження української мови як рідної, державної. Коли твір ще й у формі вистави, у якій порушуються мовні проблеми, то це має подвійну цінність. У сьогоднішній постановці можна було побачити, що мова справді є основою нашого життя, нашої культури. Реакція глядачів свідчить, що драма-казка «Дочка Троянди» вразила кожного. Вистава спонукає задуматися, проаналізувати свою позицію щодо мови, і, звісно, об'єднує. Сьогодні на театральному вечорі в Острозькій академії об'єднуючим фактором для студентів різних курсів, факультетів та спеціальностей стала саме любов до рідного слова».

Примітно, що спеціально до приїзду Зірки Мензатюк в Острозі видали перший екземпляр книги «Дочка Троянди», ілюстрований художніми роботами Ірини Думіч, студентки 2 курсу спеціальності «Літературна творчість». Перший примірник із підписами усіх акторів подарували авторці драми – Зірці Мензатюк.

Ліна ТИМОЩУК

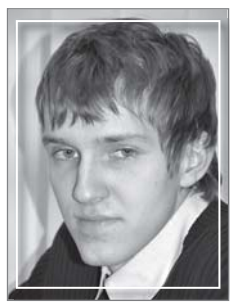
СПРАВА, НА ЯКУ ПОСТІЙНО НЕ ВИСТАЧАЄ ЧАСУ?

– Острозька академія пропонує нам дуже багато способів проведення дозвілля, але однозначно вибрати щось одне важко. Насамперед, найбільше часу не вистачає, як на мене, на навчання. З деяких предметів,

особливо, коли наближається сесійний період, задають дуже багато. А вивчити все за один вечір, як це часто буває, практично неможливо. Звідси – недоспані ночі. Але якщо весь час витратити на навчання, то його не вистачає на дозвілля. І перед студентом постає дилема – чим пожертвувати: навчанням чи відпочинком? Більшість робить ставку на навчання..

Ілля Мельник,
гуманітарний факультет

– На Ваше запитання можу відповісти коротко: якщо правильно планувати свій час, то його вистачить на все. Ви встигнете і повчитися, і відпочити, і попрацювати.

Микола
Чичильніський,
економічний факультет

– Найбільше часу не вистачає студентам, особливо, студентам нашого факультету, на відпочинок. У нас завжди багато завдань додому і всі вони досить громіздкі, тому це забирає більшість часу. Студент пізно лягає спати, потім стомлений приходиться на пари, і це, на мою думку, загальностудентська проблема.

Юліана Шевчук,
факультет романо-германських мов

– Особисто мені, як за період навчання у школі, так і вже тут, в Острозькій академії, завжди не вистачало часу на проведення його із друзями. За книжками, за тим, аби постійно піднімати інтелектуальну планку, я часто не маю можливості просто поспілкуватися з друзями, дізнатися, що в них нового. Ми повинні цінувати їх і пам'ятати, що саме вони так чи інакше з нами будуть завжди, а книжки,спекти, модулі та іспити колись все ж закінчаться. Візьміть зараз свій мобільний телефон і зателефонуйте свій давній подрузі чи другу та запитайте, як у них справи ☺.

Наталія Мудрук,
факультет міжнародних відносин

– Особисто я не встигаю гармонійно поєднувати навчання та позанавчальну діяльність. Через те, що весь час йде на саморозвиток, то його недостатньо на навчання. Також мені не вистачає часу на рідних людей та особисте життя, що досить прикро, адже це має бути найголовнішим у житті кожної людини. На мою думку, друзі і сім'я – те, що наповнює наше життя змістом.

Ігор Штельмах,
гуманітарний факультет

Підготувала Ірина БРОХ

ENERGIZER

МІЖНАРОДНЕ СТАЖУВАННЯ: МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

Частенько студенти замислюються над тим, де можна підзаробити? Хоча й навчатися на денній формі та водночас працювати – непросте завдання. Чи багато знайдеться серед вас таких сміливців? Думаю, що ні. Але кожен хоче побувати закордоном, а подорожувати, як відомо, задоволення не з дешевих. Та не забувайте, що саме в студентські роки у нас найбільше можливостей відчувати життя навколо «на дотик».

Саме зараз ви маєте можливість взяти участь у міжнародному стажуванні та отримати безцінний досвід роботи. Міжнародна програма стажувань – найбільш інтенсивний процес обміну, який пропонує AIESEC. Величезна перевага – це участь талановитих людей із різних куточків світу з різною культурою та мовою. В чому ж полягає мета міжнародного стажування? А суть її в залученні молодих людей для втілення соціальних проектів, спрямованих на покращення добробуту тієї чи іншої країни.

Що ж, пропонуємо вашій увазі «Bright Young Trainer». У вас є унікальна можливість поводити тренінги в інших країнах, познайомитися з іноземною культурою, відкрити для себе щось нове, цікаве. Bright Young Trainer – міжнародний соціальний проект від AIESEC в Україні, де можна спробувати себе у якості тренера в таких країнах як Бразилія, Угорщина, Індія, Туреччина, Польща. Що ж включає в себе цей проект? Ви будете проводити тренінги на різну тематику для школярів чи студентів в обраній вами країні. Початок стажування припадає на травень-червень.

Умови та можливості для всіх учасників однаково:

- від 6 до 8 тижнів ви перебуваєте в іншій країні;
- волонтерська робота в соціальних проектах;
- саморозвиток та удосконалення професійних навичок;
- безцінний досвід роботи в міжнародній команді;
- проживання забезпечується.

Вимоги до кандидатів на участь у міжнародній програмі стажування:

- вік: від 18 до 28 років;
- студент 1-6 курсу денної або заочної форми навчання, випускник або молодий фахівець;
- рівень знання англійської мови повинен бути не нижчий середнього;

- необхідно мати презентаційні навички;
- наявність закордонного паспорта – обов'язкова.

Ціна за участь в міжнародній соціальній програмі становить 1500 грн. За ці гроші ви отримуєте море позитивних емоцій та незабутніх вражень.

Проте, це не єдина можливість гарно провести свій час. Якщо ви хочете отримати неймовірний досвід, проживаючи кілька тижнів з іноземцем, який бере участь у міжнародній програмі стажувань AIESEC, тоді ця інформація саме для вас.

Ви можете працювати спільно із ще одним стажером AIESEC. Варто зауважити, що це цікаві та розумні, активні молоді люди з різних країн, яким завжди є що розповісти і чому навчити. Для того, щоб взяти участь у міжнародній програмі стажувань AIESEC, у себе на бать-

ківщині молоді люди проходять певний відбір, оформляють всі необхідні документи (дозвіл на роботу, запрошення, страхування, віза, медична довідка тощо). **Мета їх приїзду: навчати дітей англійської мови в школах, представляючи культуру своєї країни, проводити соціально-освітні проекти, розвивати лідерські, організаційні, професійні навички у себе та інших учасників, працювати в країні, яка тебе гостинно прийняла. Ця програма має назву «Host Family».**

Переваг насправді ви маєте дуже багато:

- ▶ спілкування англійською мовою 24 години на добу;
- ▶ можливість вивчати другу іноземну мову (рідну для іноземця), крім англійської;
- ▶ знайомство з іншою культурою, традиціями і звичаями;
- ▶ розширення кругозору без відриву від роботи, навчання та повсякденного життя;
- ▶ поглиблення знань власної культури, традицій та звичаїв (практика показує, – коли представляєш Україну іноземцю, доводиться «підтягувати» власні знання в галузі історії, культури, політики, щоб якомога яскравіше і барвистіше показати душу української культури);
- ▶ нові друзі в інших країнах.

Кожен учасник цієї програми отримує багато «додаткових» привілеїв:

- прийняти у себе студента може сім'я будь-якого складу;
- сім'я надає стажеру можливість готувати (доступ до кухонних приладів);
- для прийому не потрібно окрема кімната (але необхідно надати стажеру спальне місце і місце, де він міг би зберігати свої речі);
- бажаний базовий рівень володіння англійською (або рідною для іноземця) мовою;
- уміння продемонструвати важливі при міжкультурній адаптації якості, такі як відкритість, гнучкість, неупередженість мислення, допитливість.

Не прогавте свій шанс! **Кінцевий термін подачі заявки на участь у програмі міжнародних стажувань – 25 березня 2012.** Аплікаційна форма чекає на сайті ua.join-aiesec.com.

Підготувала Тетяна МИХАЛЮК

Уже декілька десятиліть польська поезія асоціюється з ім'ям Віслави Шимборської не лише в Європі, але й усьому світі. Одна з небагатьох жінок-лауреаток Нобелівської премії у галузі літератури стала справжнім зразком поета, інтелектуала, патріота, суспільного діяча. Її літературний шлях був важким і неоднозначним. У роки польського

соцреалізму та заангажованої літератури в її збірках не мали місця поезії самобутні, із справжнім виявом Шимборської як творчої і неповторної особистості. Проте після прийняття у Спілку польських літераторів вона видає свою третю збірку римованих творів «Воляння до Єті», з якої починається та Шимборська, якою тепер її знає весь світ. Згодом виходять все нові й нові збірки, в яких пропагуються цінності, якими б мало жити людство у всі часи. «Сто потіх», «Люди на мості», «Забавляння для великих дітей» – кожна збірка поезій вибудовує своєрідний ланцюжок запитань, що веде до особистісних відповідей, що стануть ключовими для кожного читача.

Чому занадто в одній особі?
Що тут роблю? В чий подобі?
Чому в будинку, а не в гнізді?
В шкірі, не пір'ї? З обличчям, не листям?
Чому тільки раз із життям особистим?
При зірці малій? На землі й при воді?
По неприсутності? Саме тепер?
За всі століття? За стільки ер?

Її поезія – нашарування уяви, сплетіння філософських і трансцендентних абстракцій. Шимборська пише про буття і небуття, тіло і душу, віру і сподівання людини. Спи-

«КОЛИСЬ МИ ЗНАЛИ СВІТ УРИВКАМИ»

ВІСЛАВА ШИМБОРСЬКА – ТВОРЕЦЬ НОВОЇ ПОЛЬСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

раючись на звичайні повсякденні справи, образи незнайомих перехожих, почуті цікавинки поетка творить власний, наповнений сенсами світ. В одному зі своїх верлібрів пише, що найдивнішими словами для неї є «майбутнє», «тиша» і «ніщо»:

Коли вимовляю слово Майбутнє,
перший склад відходить уже до минулого.
Коли вимовляю слово Тиша,
нищу її.

Коли вимовляю слово Ніщо,
створюю щось таке, що не вміщується у
жодному небутті.

Український літературознавець і критик Михайло Слабошпицький писав: «Видатний поет – це той, хто дає новий напрямок у літературі. Віслава Шимборська задала напрямок у польській поезії. Ним став вільний, розкутий, аскетичний і розумний вірш. Кожна її публікація була поетичною подією. До своєї наступної появи, як досвідчена актриса, довго тримала паузу. Робила це до ризику, що її можуть забути. Чи такою була свідомою стратегія, чи випадковість – не знаю. Здавалося б, писала про неважливі маргінальні речі. Говорила, що є звичайне життя людини і це головне, а не соціалізм з колективізмом, який плекали у Польщі і

СССР. Шимборська була індивідуалісткою і відстоювала право людини на цілковиту автономію від суспільства. Тому її тексти були асоціальні. І у цьому був її протест».

Перепрошую все, що не можу бути я скрізь і всюди.

Перепрошую всіх, що не вмію кожним і кожною бути.

Знаю, що, поки живу я, ніщо мене не виправдує,

адже й сама собі я на перешкоді стою.

Не кривдяться на мене, мово, що позиचाю слів патетичних,

а тоді докладаю праці, щоб вони видавались легкими.

За своє життя Віслава Шимборська написала понад 220 поезій, захоплювалася есеїстикою та лімериками (жанр гумористичної поезії, для якого характерні гротескні і каламбурні елементи). Зовсім недавно Віслави Шимборської не стало. Проте новий напрямок у польській поезії продовжує жити. Нині на її творах виховується нове покоління поетів. Українською Шимборську перекладали Дмитро Павличко, Григорій Кочур, Ярина Сенчишин та ін.

Юлія ЯРУЧИК

📌 ЗА КРОК ДО «ЗАВТРА»

КУЛЬТУРА ЗА ПРОФЕСІЄЮ

Що потрібно молодій людині після отримання диплома про вищу освіту? У пошуках оригінальних думок в голову все одно приходять стандартна відповідь: «Знайти роботу»... Класична університетська освіта передбачає вивчення студентами комплексу гуманітарних та соціально-економічних дисциплін, але паралельно із ними ми вивчаємо професійно-орієнтовані дисципліни. Частина острозьких студентів поглиблено вивчає етику, філософію, музеєзнавчу справу, культуру всіх часів та країн. Вони легко відрізняють оригінал Рембрандта від копії і визначають, до якої культурної епохи належить той чи інший зразок прикладного мистецтва. Цікавить, хто це таке вміє? Це – культурологи ☺. Ким працюють професійно «культурні» студенти, «Острозькій Академії» розповіли ті, хто безпосередньо причетний до їх «закультування».

**Університет – це не школа,
де тебе чогось навчать; це
радіше спільнота, де ти можеш
навчитися. І передусім –
навчитися вчитися**

За словами завідувача кафедри «Культурології та філософії» Миколи Зайцева, її випускники мають величезний спектр професій, головне – мати орієнтир у власних бажаннях. «Навчання дає самоствердження досить широкий простір, оскільки формує не вузького професіонала, а дає ґрунтовну гуманітарну підготовку», – стверджує Микола Олександрович. Варто зауважити, що одними профільними спрямуваннями випускники вищезгаданої спеціальності не обмежуються, адже вони працюють і у сфері журналістики та тележурналістики, в консультативно-інформаційних центрах, «розкручують» власні культурологічні проекти, а також опановують рекламний бізнес. Культурологія – це одна з найцікавіших спеціальностей, проте вона не для кожного, тут потрібно завжди творити, а отже, бути романтиком.

Спеціальність «Культурологія» не втрачає зв'язку зі своїми випускниками, адже існує сайт <http://kultorolog.org.ua>, де є цілий розділ, в якому вони пишуть про себе і залишають численні відгуки про свою альма-матер. Також кафедра разом зі студентами планує організувати обмінні програми між культурологами, організувати сертифікатні програми, які б дозволили студентів поглиблено вивчати культуру з практичного боку. Про роботу над процвітанням спеціальності «Культурологія» і професійного утвердження, ми поцікавилися у людей, які не з чуток знають про це детальніше.

Дмитро Шевчук, викладач, кандидат філософських наук, випускник академії:

– Навчання тоді ще в Острозькому вищому колеґіумі я запам'ятав на все життя. Проте, ті знання, які я тут

отримав, стали важливою складовою мого досвіду, заклали своєрідну «культурологічну інтуїцію», яка є надзвичайно придатною в багатьох життєвих ситуаціях. Якщо згадати свій «трудоий досвід», то ще під час навчання в магістратурі працював в адміністративному відділі однієї досить відомої фармацевтичної корпорації. Дещо згодом певний час працював в одній комп'ютерній фірмі. Диплом бакалавра культури, який мав, і навчання в магістеріумі з філософії нікого із моїх тогочасних роботодавців «не відлякували». Особисто для мене виявилася важливою теоретична культурологія. Але, на моє глибоке переконання, культурологія – це така спеціальність, яка в своєму теоретичному та практичному вимірах дає розуміння принципів культурного буття.

Не треба вважати, що культурологи повинні бути лише «завклубами», радниками з питань культури чи вчителями народознавства. Наші випускники демонструють реальні приклади того, як культурологія допомогла їм реалізуватися в культурній сфері (викладання культурологічних дисциплін, спеціалісти відділів культури державних установ, міжнародні та громадські організації, що займаються культурологічними проектами, мистецькі галереї, кіноцентри), так і в багатьох інших сферах.

Я думаю, що наші випускники цілком готові до того, щоб «боротися» за гарні місця праці. А от чи вистачить однієї освіти – життя покаже. Вчитися ніколи не пізно. Зрештою, в нашій освіті впроваджується принцип «освіта протягом всього життя». Університет – це не школа, де тебе чогось навчать; це радше спільнота, де ти можеш навчитися. І передусім – навчитися вчитися (вибачте за каламбур).

Для того, щоб не загубитися культурологові в сучасному світі (дуже інтенсивному), треба не переставати бути культурологом. Сучасний світ приходить до розуміння, що не економіка визначає суспільне буття (як наполягав свого часу марксизм), а саме культура.

Диплом ОА нічого не «гарантує». Він відкриває можливості. Це найголовніше! «Острозька академія» – це вже визнаний бренд. Цей бренд засвідчує роботодавцеві, що людина взяла участь в серйозному конкурсі, коли вступала до університету, що цей диплом не здобутий за хабарі, що це не «корочка», а в першу чергу отримані знання та вміння. Але до цього слід додати ініціативність власника диплома й не пасивно чекати на добре оплачувану посаду, а застосувати свої знання і вміння.

Ліана Вінчук, методист кафедри «Культурології та філософії», магістранка спеціальності «Культурологія»:

– Культурологія – спеціальність дуже широка, відповідно, під час працевлаштування, наші випускники мають з чого вибирати. Випускники-культурологи працюють як на радіо, так і на телебаченні, у газетах, фірмах і навіть у банках. Ті, хто забажав працювати з дітьми працевлаштовуються у школі, гімназії та ВНЗ. Рівень знань студентів – культурологів НаУОА є досить високим. Такий висновок роблю хоча б тому, що цього року мої одногрупниці по-

їхали навчатися на магістеріум у Варшаву, і от їх рівень набагато вищий, ніж у їх теперішніх одногрупників. В той час, коли наші студенти опрацьовують одну літературу, навчаючись на бакалавраті, то їх польські студенти лише чули про таку.

Культурологи проходять практику, починаючи з першого курсу, кожна з яких сприяє розвитку набутих знань та вмінь за роки навчання. Ознайомча практика спрямована на огляд першокурсниками музейного маршруту, обраного керівником. Під час дослідницької практики студенти досліджують обрану тему. Також наші студенти проходять практику у школі та у вишах, де практикуються як викладачі. Під час соціокультурної практики культурологи демонструють свої вміння та знання у закладах освіти.

Культурологам упродовж п'яти років навчання викладають низку спеціалізованих курсів, кожен з яких складає логічну систему подачі та засвоєння інформації. Але як то кажуть, знання за плечима ніхто не носить. І не варто забувати, що окрім обраної спеціальності роботодавці будуть зацікавлені і у ваших манерах. Дам одну просту пораду – обирайте те, чого ви варті, а не те, що вам пропонують!

Яна Костюк, студентка другого курсу спеціальності «Культурологія»:

– Ще з дитинства знала, що Острозька академія – це престижний заклад і завжди мріяла сюди вступити. Для себе обрала культурологію, бо впевнена, що тут мені буде комфортно. У нас викладається дуже багато спеціалізованих предметів: на першому курсі найулюбленішим був предмет – «Первісна культура», а на другому – взагалі важко виокремити найулюбленіші, бо тут вже розпочалася «начитка» більш профільних дисциплін: «Історія української культури», «Антична культура», «Історія і теорія мистецтва», «Музичне мистецтво» тощо.

Великим плюсом є і те, що студенти на культурології проходять практику вже з першого курсу. Взагалі перша практика – це був найкращий досвід мого життя, були ми у багатьох місцях, бачили численні пам'ятки культури, здобули багато досвіду і тепер орієнтуємося у таких пам'ятках. Я навіть, проходячи повз якийсь монумент, можу сказати якої він доби.

Основною професією, яку можна здобути, завдяки цій спеціальності, є музеєзнавець. Але мені особисто ця професія не до душі, бо люди багато вкладають, але водночас нічого не повертається. Для мене більш цікаво було б бути мистецтвознавцем. Культурологія, безперечно, наука цікава і я вважаю, що це наука майбутнього, бо дуже багато чого залишилося, але мало когось цікавить. А тому це все слід поглиблено вивчати і зацікавлювати цими історичними надбаннями культури інших.

Отож, шановні спудеї-культурологи, прислухайтесь, чого бажають вам ваші наставники. Микола Зайцев: «Сприятливих життєвих обставин, попутного життєвого вітру та щедрої фортуни». Дмитро Шевчук: «Прагніть, протягом студентських років, максимально набратися академічної енергетики, щоб набути імунітету проти труднощів, які будуть траплятися в житті». Не зважаючи на ваш остаточний вибір і чи він повністю спиратиметься на отриману освіту, ви є рушійною силою своєї долі, а тому влашуйте її так, аби навчання в ОА не пройшло даром.

Катерина ОГУЛЄВА

БУДЬ ЛАСКА, ЗНАЙОМТЕСЯ!

ВИКОРИСТОВУЙТЕ СВОЇ МОЖЛИВОСТІ!

ІРИНА ПІВЕНЬ: «АКАДЕМІЯ НАВЧИЛА МЕНЕ ДОБРОСОВІСНОСТІ У БУДЬ-ЯКІЙ СПРАВІ»

Привіт усім! Знову вітаю вас на сторінках нашої постійної рубрики «Будь ласка, знайомтеся», за час існування якої ми побачили чимало цікавих і неординарних особистостей. Їх сміливо можна вважати прикладом для наслідування і гордістю нашої альма-матер. Кожен з них наполегливо шукав свій життєво-кар'єрний острівець, проте шлях до нього у всіх різний. Випускницю Острозької академії, з якою хочу вас сьогодні познайомити, довго шукати не довелося. Практично відразу після закінчення університету вона знайшла те заняття, яке наразі цінує і у якому бачить своє майбутнє. Ще будучи студенткою, вона «взяла» активний і пізнавальний темп життя. Таким він залишається і до сьогодні. Тож, будь ласка, знайомтеся з Іриною Півень...

– Ірино, поділіться, будь ласка, своїми спогадами про студентське життя. На якому факультеті навчалися, які викладачі та заняття запам'яталися Вам найбільше?

– У мене з часів студентства така величезно-неймовірна кількість спогадів, що навряд можливо розповісти про них у декількох реченнях. Я навчалась на факультеті романо-германських мов, і все своє студентське життя мешкала у гуртожитку №9. Дуже добре пам'ятаю посвяту у першокурсники – така хвилююча була подія. Згадую те відчуття – відчуття, що у житті відбулося щось грандіозне і вагоме. Так воно, в принципі, і було...

Зараз важко сказати, хто з викладачів найбільше запам'ятався. Прошло вже багато часу, тому скоріш за все щось чи хтось вже встиг забути. Коли була студенткою, то звісно, викладачі були улюбленими і не дуже, суворими і не зовсім. Незважаючи ні на що, зараз всі спогади лише найкращі. А всіх викладачів згадую з теплою та вдячністю за неочікуваний труд.

Хотілося б згадати і життя у гуртожитку як особливу частинку мого життя. Для мене це було своєрідною школою: спроби домовитися з вахтерами, намагання досягти компромісу з сусідами, і просто веселі-веселі дні.

– Що найцінніше Вам дала Острозька академія? Чого вона Вас першочергово навчила?

– Важко назвати щось одне. Я думаю, що саме в університеті я сформувалася як особистість, отримала і розвинула всі ті якості, які зараз у мене є. Крім знань, академія навчила мене добросовісності у будь-якій справі, за яку беруся, і, мабуть, бажання постійно вчитися і розвиватися, прагнення кращого.

А ще саме в академії я знайшла багатьох друзів-однодумців. Вже пройшло півтора року з моменту мого випуску, і, не зважаючи на безліч нових знайомств, найкращими друзями все ж таки залишаються мої «академічні».

– Розкажіть про свою роботу. Що Вам найбільше подобається у Вашій діяльності?

– Зараз я працюю в громадській організації «Американські Ради з міжнародної освіти» в місті Києві в програмі обміну майбутніми лідерами FLEX. Завдяки цій програмі щороку декілька сотень старшокласників з України мають шанс на безкоштовну поїздку до Америки на рік. В мої обов'язки входить відбір учасників. Разом зі своїм американським колегою ми часто їздимо у відрядження в обласні центри України, де і проводимо відбірні тури на програму. Робота приносить задоволення, оскільки для мене найціннішим є непередбачуваність та різноманітність: постійні поїздки, презентації, інтерв'ю. Цим я завдячую і займаюсь. Позитивом моєї діяльності є не тільки зацікавлення, а й хороша можливість для професійного розвитку: щодня дізнаюся щось нове, ціную будь-який досвід – як позитивний, так і негативний. Фактично, всі свої знання і навички, які потрібні були для отримання цієї позиції, я здобула під час навчання в академії. Це і хороший рівень іноземної мови, і досвід участі в обмінних програмах (зокрема «Канада. Світ. Молодь»), і організаційні навички (діяльність у Відділі зв'язків з громадськістю).

– Поділіться своїми планами на майбутнє. Чи плануєте і надалі працювати у своїй сфері?

– Є багато мрій і планів. Деякі – на найближчий час, деякі залишаються в категорії мрій, оскільки не мають поки що жодного дедлайну. Загалом, розповідати про них не буду – на те вони і плани. Скажу, що працювати в сфері громадських організацій мені дуже подобається, тому планую рухатися в цьому ж напрямку.

– Ірино, побажайте щось студентам Острозької академії. Що, на Ваш погляд, вони повинні першочергово робити, аби досягнути чогось у житті?

– Хочеться побажати використовувати всі можливості, які перед ними відкриваються, на повну. Не боятися експериментувати і бути якомога активнішими. Адже академія дає можливість працювати во-

лонтерами, брати участь у студентському самоврядуванні, обмінних програмах, стажуватися. Згодом ви зрозумієте, що це неоціненний досвід. Адже ніхто точно не може сказати, які саме навички стануть йому у пригоді в майбутньому. І при цьому не забувайте насолоджуватись гордим званням і статусом студента Острозької академії!

Розмовляла Юлія ЯРУЧИК

ВДЯЧНІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ!

Ідучи по життю, кожного дня доводиться приймати якісь рішення. Частіше – прості, рідше – складні. Але саме складні рішення визначним чином впливають на наше життя. Ми рідко зупиняємося, аби оглянутись навколо і усвідомити, де знаходимося в цей момент часу. Життєвий час плине швидко, настільки швидко, що ми не встигаємо оцінити те, що посилає нам Господь.

По своїй природі людина завжди шукає, де краще. В цьому немає нічого дивного і ганебного, адже прагнення до кращого – запорука успіху в житті. Однак, не потрібно перегинати палицю. Інколи навколо обертається все те, що нам необхідно, і достатньо тільки простягнути руку, аби це взяти.

Я – звичайний випускник одного з університетів в Західній Україні. Зараз стою на порозі самостійного дорослого життя і впевнено можу сказати, що маю з чим іти в це життя! Однак, це заслуга не лише моєї наполегливості та цілеспрямованості.

В одній біблійній притчі розповідається про те, як Ісус зцілював десяткох чоловіків, хворих проказою, і лише один з них подякував Христу... Незабаром бурхливий потік життя потягне мене за собою. Хтозна, де я опинюсь. Можливо, ніколи

вже не побуваю у тому містечку, де пройшла найкраща частина життя – студентські роки, можливо, ніколи не потраплю до стін «другого дому», який зліпив з мене, з кострубатого шматка глини, монолітну фігуру, зі своїми принципами, поглядами, мораллю. І я не хочу залишитись невдячним.

Дякую своєму Університету! За п'ять років він став частинкою мого життя, а я – маленькою частинкою його величної історії. Я прийшов сюди неотесаним хлопчиськом з великими амбіціями і слабкою «основою», а йду – з потужним досвідом і великою вдячністю тим людям, які часто замінювали батьків. Доки не потрапив сюди, в мене були всі перспективи залишитись звичайним «пострадянським хлопчиком», але доля подарувала інший шанс...

Я вже закінчив Острозьку академію, в якій провів чверть свого життя. Хтозна, куди закине мене доля, однак, завжди пам'ятатиму, що не залишився невдячним перед своєю альма-матер, пам'ятатиму, ким я був і ким став завдяки їй, пам'ятатиму і дякуватиму за все, що тут отримав.

Іван СОПІГА

ЮРИСКОНСУЛЬТ

ПЛАСТИКОВІ КАРТКИ: КЕРІВНИЦТВО ДО ВИКОРИСТАННЯ

У сучасному суспільстві пластикові картки стали звичним явищем у житті майже кожної людини. Більшість підприємств і організацій здійснюють виплату заробітних плат, стипендій, інших платежів за допомогою пластикових карток. Не є винятком і Національний університет «Острозька академія».

Практика використання пластикових карток породжує низку проблемних ситуацій під час користування ними. У цій статті ми спробуємо пролити світло у вирішенні найбільш конфліктних ситуацій, пов'язаних із використанням пластикових карток.

ЩО Ж ТАКЕ ПЛАСТИКОВА КАРТКА?

Відповідно до постанови Національного банку України «Про здійснення операцій з використанням спеціальних платіжних засобів» від 30.14.2010 р.: «Платіжна картка – спеціальний платіжний засіб у вигляді емітованої в установленому законодавством порядку пластикової чи іншого виду картки, що використовується для здійснення платіжних операцій з рахунку платника або банку, а також інших операцій, установлених договором». Фактично ж пластикова банківська карта – це персоналізований платіжний інструмент, який дає користувачу картки можливість безготівкової оплати товарів і/або послуг, а також отримання готівкових коштів у відділеннях (філіях) банку і банківських автоматах (банкоматах). Пластикова картка є власністю банку, що видав картку.

ЧИ МОЖЕ БАНК ЗМУСИТИ ОСОБУ «ВИРОБИТИ» ПЛАСТИКОВУ КАРТКУ?

Відповідно до нових правил надання послуг деякими фінансовими установами, незабаром здійснити платіж або перерахувати гроші клієнт не зможе без наявності картки. Змусити особу оформити будь-які стосунки з банком, у цьому випадку – виготовити пластикову картку, ніхто не може. Будь-який рахунок – це договір про відкриття рахунку. Всі договори особа укладає на основі добровільного волевиявлення. Відповідно до законодавства України про захист прав споживачів та антимонопольного законодавства ніхто не може нав'язувати надання будь-яких послуг. У разі примушування банком до отримання картки Ви можете скористатися послугами іншого банку чи звернутися за захистом своїх прав до відповідних органів. Для захисту своїх прав Ви можете звернутися зі скаргами до Національного банку України, Антимонопольного комітету, а також безпосередньо до суду. Проте, слід зазначити, що Ви можете розраховувати на грошову компенсацію тільки у тому випадку, коли завдані Вам збитки спричинені незаконними діями банку.

ЯКИЙ ПОРЯДОК ЗАКРИТТЯ КАРТКОВОГО РАХУНКУ ТА ПЕРЕВИПУСКУ ПЛАСТИКОВОЇ КАРТКИ?

Карта діє до останнього дня місяця, зазначеного на її лицьовій стороні включно. Забороняється використання картки (її реквізити) із закінченим терміном дії. Після закінчення терміну дії відповідна картка продовжується банком на новий термін (шляхом надання клієнту картки з новим терміном дії), якщо раніше (до початку місяця закінчення терміну дії) не надійшла письмова заява держателя про закриття картраховку. Якщо закриття підлягає кредитна картка, то для її закриття необхідно подати відповідну заяву та погасити кредитний борг через касу банку. У разі непогашення боргу, банком можуть бути застосовані передбачені договором та Законом штрафні санкції.

Для перевипуску карти до закінчення її терміну дії клієнт повинен подати письмо-

ву заяву в Банк за місцем обслуговування картки. Замовлені клієнтом картки, в тому числі продовжені на новий строк дії, але не отримані, зберігаються в Банку для видачі Клієнту не більше шести місяців, після чого можуть бути знищені в установленому Міжнародними платіжними системами порядку. Перевипуск пластикових карток у разі закінчення строку їх дії здійснюється банком автоматично, користувачам пластикових карток тільки залишається прийти у відділення банку у останній місяць дії картки та забрати нову картку.

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО КАРТКА БУЛА ЗАГУБЛЕНА ЧИ ВКРАДЕНА?

У найкоротший термін поінформувати банк, а також правоохоронні органи за фактом втрати картки, ПІНу або отримання звістки про їх незаконне використання. Потрібно діяти дуже оперативно, тому що від того, наскільки швидко буде повідомлено банк, залежить безпека Ваших коштів, оскільки якщо повідомлення про втрату (крадіжку) картки надійде до банку після списання коштів з вашого рахунку довести те, що гроші були отримані не вами, буде проблематично. Для того, щоб проінформувати банк про втрату картки необхідно звернутися у відділення банку, в якому обслуговується карта, або за безкоштовними телефонами 0-800-500-003 для клієнтів Приватбанку та 0 800 302 000 для клієнтів банку «Фінанси та кредит». У термін визначений банком (Приватбанк протягом 3 днів, банк «Фінанси і кредит» протягом 24 год) після усної заяви про втрату картки, ПІНу надати письмову заяву в банк, яке повинне містити докладний виклад обставин втрати картки та/або ПІНу або відомі держателю відомості про їх незаконне використання, дату і час заяви Клієнтом про те, що сталося. Банк вносить картку до стоп-списку (перелік спеціальних платіжних засобів, складений за певними їх реквізитами, за якими заборонено або обмежено проведення операцій). І пам'ятайте, що збереження Ваших коштів залежить від Вас та Вашої швидкої реакції.

ЗНИКЛИ ГРОШІ З РАХУНКУ. ЩО РОБИТИ?

Відповідно до правил надання банківських послуг, клієнт несе повну відповідальність за несанкціоноване отримання грошових коштів з карткового рахунку третіми особами. Але не все так категорично. Банки ведуть реєстр операцій, здійснених з кожною картою. Списання коштів з рахунку без згоди клієнта є протиправною дією, що підлягає скасуванню. Причини такої ситуації можуть бути різноманітними: починаючи від банальної технічної помилки працівника банку (наприклад, подвійне списання коштів) і закінчуючи шахрайством. Що ж робити у разі виявлення недостатньої кількості коштів на рахунку? Для початку потрібно подати відповідну заяву у банк-емітент (банк, що видав картку), але треба бути уважними, оскільки строки звернення з даними заявами до банків різні. Також потрібно бути готовими, що банк може вимагати доказів на підтвердження обставин викладених у заяві. Що це можуть бути за обставини, наприклад списання коштів з рахунку було здійснено з банкомату у м. Одесі, а Ви в цей час знаходитесь в м. Острозі, відповідно необхідно підтвердити місце Вашого знаходження у момент зняття коштів. Термін розгляду заяви може коливатися від декількох днів до декількох місяців, залежно від причин списання коштів з рахунків.

ЯК ДІЯТИ, ЯКЩО БАНКОМАТ «З'ІВ» КАРТКУ?

Така ситуація може трапитися як наслідок трикратного послідовного неправильного введення ПІН-коду або з технічних причин роботи банкомату, зокрема, збої в роботі банкомата, закінчення ліміту часу, відведеного для того, щоб забрати картку чи з інших причин. Для повернення картки необхідно звернутися до банку, що видав картку з відповідною заявою. Заява може бути подана шляхом телефонного дзвінка чи подачі письмової заяви до відділення банку. Якщо пластикову картку «з'їв» банкомат банку, що не є банком-емітентом цієї картки, то порядок її повернення аналогічний, тільки рекомендуємо паралельно звернутися до банку-емітента картки з проханням заблокувати поглинуту банкоматом картку для додаткового захисту Ваших коштів та нервової системи. Термін повернення картки залежить від дати проведення технічного обслуговування банкоматів, що, як правило, проводиться кожного місяця. Після його здійснення ваша картка буде знаходитися у відділенні банку. «Зажерливість» банкомату не є перешкодою для зняття коштів. Гроші, які Ви хотіли б зняти з картки, можна одержати у відділенні банку, але для цього потрібно знати її номер і мати при собі документ, що засвідчує особу.

БАНКОМАТ НЕ ВИДАЄ ГРОШОВІ КОШТИ ЧИ ВИДАВ МЕНШЕ ГОТІВКИ, НІЖ ЗАЗНАЧЕНО НА ЧЕКУ. ЯКИЙ ПОРЯДОК ДІЙ У ДАНІЙ СИТУАЦІЇ?

По-перше, збережіть виданий банкоматом чек (при кожному користуванні послугами банкомату друкуйте чек, що допоможе уникнути зайвих незручностей у відносинах із банком). Якщо ж чек не був надрукований, то банком ведеться реєстр операцій з пластиковою картою. Зафіксуйте кількість виданої готівки у тому числі банкноти якого номіналу були видані та їхні номери. Знайдіть свідків, які могли б посвідчити факт видачі вам недостатньої кількості грошових коштів, запишіть їхні контактні дані, адресу. Рекомендуємо, не відходячи від банкомату, безпосередньо перераховувати суми отриманих коштів, так щоб всі видані банкноти були зафіксовані на відеокамеру банкомату. Після цього зателефонуйте до банку і повідомте про подію, що сталася. Після цього зверніться до найближчого відділення банку із письмовою заявою про видачу неповної суми та повернення грошових коштів, що не вистачає. Дану заяву слід подавати у двох екземплярах. Один залишається у банку, а на Вашому екземплярі вимагайте, щоб працівник банку поставив відмітку про при-

йняття. Якщо ж у Вас немає змоги безпосередньо звернутися до банку, заяву можна надіслати рекомендованим листом із повідомленням про вручення. Банк після проведення внутрішнього розслідування банкоматом приймає рішення про задоволення чи відмову у задоволенні поданої заяви.

ЯКІ РИЗИКИ МОЖУТЬ ОЧІКУВАТИ ОСОБУ ПІД ЧАС ВИКОРИСТАННЯ ПЛАСТИКОВОЇ КАРТКИ?

Як і будь-який інший платіжний засіб, пластикові картки можуть призвести до виникнення певних проблем. Одним із основних ризиків при використанні карток, є списання коштів з рахунку власника картки іншими особами (використовуючи підроблені картки, втрачені картки, використання даних, «переписаних» з картки, для оплати товарів і послуг в Інтернеті). Для зняття інформації про картку, зловмисники можуть використовувати «спеціальні накладки» на банкомат: відеокамери, накладні клавіатури, насадки на картоприймальник банкомату, пристрої для зчитування інформації з магнітної смуги пластикових карток.

Оскільки банківські установи вдосконалили системи захисту пластикових карток, то зловмисники можуть використовувати так званий «білий пластик» – чотирикутний білий пластик (з матеріалу, який використовується для виготовлення карток) з нанесеними на магнітну смугу даними справжньої картки, які попередньо викрадаються у власника.

Для того, щоб мінімізувати зазначені ризики, слід дотримуватися елементарних правил безпеки:

- 1) не надавати інформацію про номер картки і ПІН-код стороннім особам (в т. ч. і в мережі Інтернет);
- 2) не записувати ПІН-код на картці;
- 3) у випадку, якщо банкомат не повертає картку, зателефонувати до банку і заблокувати рахунок (в жодному разі не слід намагатися робити спроби самому дістати картку, або вводити ПІН-код);
- 4) при здійсненні розрахунків з картою намагатися не випускати її з поля зору.

У випадку, якщо Ви все ж таки стали жертвою зловмисників, слід негайно звернутися з відповідною заявою до правоохоронних органів.

У разі виникнення проблемних ситуацій з використанням пластикових карток чи інших проблем юридичного характеру Ви можете звернутися для надання комплексної правової консультації до Юридичної клініки «Pro bono» Національного університету «Острозька академія». Будемо раді Вам допомогти!

Консультанти Юридичної клініки «Pro bono» Національного університету «Острозька академія»

Проба пера

«ЩОДЕННИК МОЄЇ СЕКРЕТАРКИ» В ОСТРОЗІ

Усі наші студенти вже, напевно, звикли до приїздів різноманітних гостей в академію, тому для них не став новою вже не перший візит братів Капранових. Але цього разу вони не тільки демонстрували свої творчі здобутки, а й викладали студентам. Візит відомих братів можна назвати своєрідним вітанням з Днем Святого Валентина, адже вони побували в нашій альма-матер саме 14 лютого.

Брати Капранови презентували свою нову книгу – «Щоденник моєї секретарки», ілюстрації до якої виконав фронтмен гурту «OT VINTA» Юрій Журавель. Студенти мали змогу почути невеличкі уривки твору, в якому автори використали частинки своєї та родинної біографії, причину: чому вони частково писали головного героя самі з себе, а також передісторію написання твору. Також були продемонстровані й ілюстрації до книги, намальовані, як він сам себе представив, «західноукраїнським» Юрієм Журавлем. Ще однією новинкою стали вірші Сергія Тачина, які брати поклали на музику. Це було досить-таки цікаве видовище: один із братів декламує вірш, а інший грає на інструменті або допомагає, підспівуючи. Це звучало дуже просто, але одночасно незвично і захоплююче.

Таке саме враження справив і Журавель, якого брати по всякому намагалися представляти. Найбільш кумедними варіантами були: «Всі знають, що таке запускати півня, а от що таке запускати журавля, ми вам зараз покажемо», або «Пам'ятаєте, як коли за добу Козаччини був джура, а ми вам покажемо нашого сучасного хорошого джуру – це Джуравелл!». Він, співаючи свої пісні, розважив весь зал. Часто композиції він виконував разом із братами, які підспівували та підігрували на гітарі. Гості коментували це так: «Сьогодні відбувся дебют нового складу гурту «OT VINTA».

А ще студентів познайомили зі збірками віршів сучасних українських поетів «VIP» – Вечір Іронічної Поезії та «НЕП» – Ніч Еротичної Поезії. Туди входять твори Юрка Позаяка та

третього «Я» Братів Капранових. Віталій та Дмитро коментують це так: «Оце «Я» захотіло писати вірші. Ну ми, звичайно, з ним боролися, але воно так наполягало, що ніяк не вдалося його зупинити. Тому вирішили показати його творіння народу, щоб воно засоромилось і припинило бешкетувати».

Всю презентацію можна поділити на такі собі своєрідні чорно-білі частини: суміш сумних глибоких цитат з книги та неординарних «музичних віршів»; веселий Юрій Журавель з його пісеньками, неймовірною грою на гітарі та банджо і фразами під час виконання пісні, типу: «Ой, а я слова забув!» Згадуючи про презентацію книги, можу сказати лише одне, давно в актовому залі академії не влаштовували таке шоу. Було просто, весело і цікаво. Такий собі «неформат» покращив настрій усьому залу в День святого Валентина.

Друга частина візиту братів Капранових – це викладання. Вони провели лекцію «Літературна діяльність як професія» для третьокурників спеціальності «літературна творчість». До них Капранови прийшли зі словами: «Готові говорити про те, що вам цікаво». Так воно і склалося: студенти запитували про те, що їх давно турбувало, а брати давали ґрунтовні і корисні відповіді. Саме тому їхні слова можна назвати своєрідними порадами, адже говорили про справді важливі речі для творців. Також брати розповіли про різноманітні ситуації в їхньому творчому житті, розкрили деякі свої секрети та пояснили, яка ситуація зараз на літературних теренах України.

Весело, незабутньо і з користю пройшов візит Братів Капранових в Острозькій академії. Багато спогадів, а також бажання стати учасником такої події знов залишились в наших студентів. А поки творці творять, ми будемо чекати на нових гостей.

Леся ХОМ'ЯК

INFORMAL СПІЛКУВАННЯ З РЕКТОРОМ ПРО ПЕРСПЕКТИВИ

У нашому університеті нещодавно відбулася незвична для українських вишів подія – чай з ректором. Запитаєте, чому незвична? У багатьох інших українських університетах студенти бачать своїх ректорів тільки на інавгурації та врученні дипломів, а от наш Ігор Демидович настільки любить студентів, що вже навіть п'є з ними чай. Ми справді звикли часто бачити його в коридорах, відвідувати зустрічі з спудеями, які він організовує, а от чаювання – справжня новинка, яка, сподіваємося, стане доброю традицією.

Такий вид спілкування наші академічні організатори перейняли від західних діячів. Там широко практикується серед представників влади та осіб, які займаються бізнесовою діяльністю запрошення молодих успішних людей до себе на неформальну зустріч. Зазвичай це проходить у формі чаювання. Такі зустрічі мають багато переваг: можливість молодим успішним людям показати себе, а організатори таким чином знайомляться з молоддю, добираючи собі людей в команду.

От і наші студенти вирішили створити такий проект в академії, керуючись західним досвідом, задля того, щоб дати студентам рідкісну можливість відвертої розмови з Ігорем Демидовичем, а ректору ще краще пізнати своїх «бджоленят». Ініціатором і організатором проекту стала Надія Козицька за підтримки Братства Спудеїв.

Зустріч відбувалася в академічній кав'ярні і тривала дві години. Учасники розмовляли на тему «Концепція успіху: передумови, засади та кроки досягнення».

«Запорука успіху – це бажання, наполеглива праця та якісне спілкування», – перша відповідь, яку вдалося почути від Ігоря Демидовича на запитання студентів. Також ректор давав поради щодо того, як потрібно поводити себе, щоб завоювати авторитет на новому місці роботи, як правильно розставляти пріоритети та як можна

стати лідером. Усі відповіді були надзвичайно цікаві, ґрунтовні та корисні, оскільки Ігор Демидович – досвідчений психолог та мудра людина, яка багато досягла і на власному прикладі продемонструвала шлях до успіху.

Просто, цікаво та відверто. Учасники слухали про різноманітні перипетії, які траплялися на шляху успіху нашого ректора, секрети, поради та кумедні історії. Ще згадували часи становлення нашого університету, ще раз переконуючись в тому, що це тільки Боже благословення над академією та самовіддана робота колективу могли зробити таке диво з нею за невеликий період часу. Велася розмова і про віру, про теперішнє духовенство і релігійну ситуацію в державі, а самі студенти згадували історії із Біблії. Наш ректор звернув увагу на те, що православна віра за формою загубила зміст. Згадували й Цицерона, який говорив: «Розділяй і владарюй». Також розмова дійшла й до тем любові та сімейного життя, де Ігор Демидович розповідав про свою родину.

Ще ректор відкрив секрет того, як він зумів влаштувати такі відносини з колективом, які є у нього зараз. Зі словами: «Немає нічого поганого, щоб воно не вийшло на добре!» згадали і академічні події місячної давності, які сколихнули усю Україну. А Ігор Демидович ще раз визнав, що Острозька академія – його найбільша дитина, і він нею живе. П'ять тисяч студентів, новий корпус, нові спеціальності та ще багато планів є щодо найбільшого успіху нашого ректора.

Під час зустрічі не тільки розмовляли, а й вирішили певні питання. Наприклад, модератор і організатор вечора Надія Козицька запропонувала провести благодійну акцію на підтримку маленького хворого хлопчика з м. Рівного. Цю ідею підтримали.

Не зважаючи на те, що захід провели вперше, він пройшов вдало. Адже ректор був задоволений, а студенти не могли приховати своєї ра-

дості від такої унікальної можливості спілкування.

Ігор Демидович поділився враженнями від вечора: «Це було чудово. Потрапивши в вашу ауру, навіть не хочеться йти до дому ввечері. Скажу вам так: якщо ви хочете, щоб людина повністю відкрилася вам, то дайте їй можливість говорити. Тобто дійте так, як ви це сьогодні зробили зі мною. Мені сподобалось, і я давно мріяв про таке спілкування зі студентами. Знаєте, я був найбільше щасливий, коли бачив обличчя спудеїв, які задавали мені питання. Можна точно сказати, що це наше майбутнє, яке ми творимо тут».

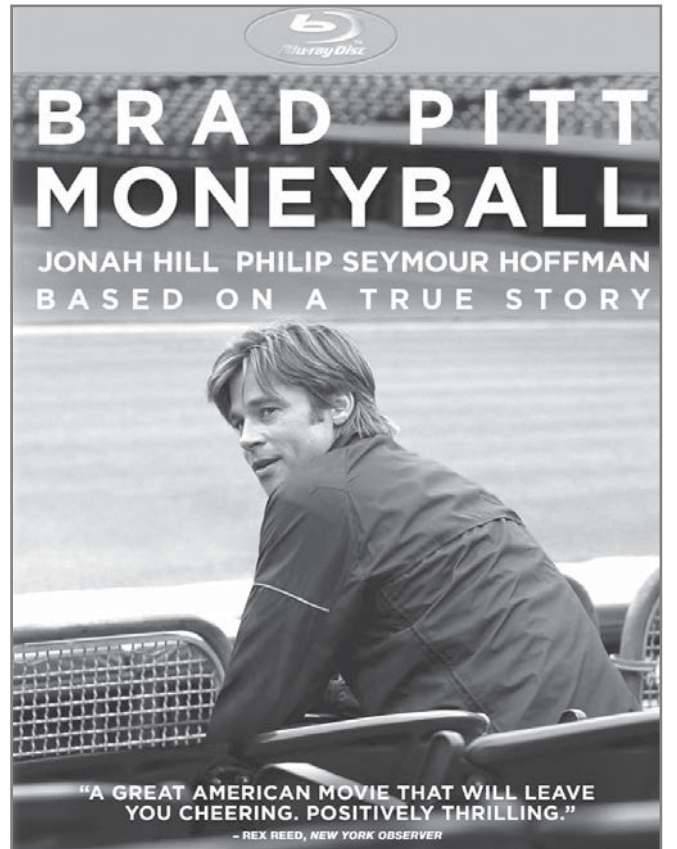
«Такі зустрічі – це можливість і себе показати, і ближче познайомитися із такою неймовірною людиною. Пізніше будемо організовувати зустрічі не тільки з ректором, а й з іншими цікавими особами», – розповіла модератор зустрічі.

Для того, щоб стати учасником такої зустрічі, потрібно заповнити анкету, написати мотиваційний лист та мати рекомендацію від адміністрації факультету. Це унікальна можливість поспілкуватися віч-на-віч з ректором. Цікаві відповіді, цінні поради, веселі історії та невимушена атмосфера, яка створює відверту розмову, запам'ятається на довго і принесе неоціненний досвід.

Лєся ХОМ'ЯК

КІНОМАН

ЛЮДИНА, ЯКА ЗМІНИЛА ВСЕ

Рік: 2011

Жанр: біографія, драма, спорт

Країна: США

В ролях: Бред Пітт, Джона Хіл, Філіп Сеймур Хофман.

Режисер: Беннет Міллер

Бюджет: \$ 50 млн

Касові збори: \$ 107 млн

Чи виникало колись у вас відчуття, що щось робиться чи існує неправильно, що всі правила насправді не потрібні і їх потрібно змінювати? Якщо – ні, і ви хочете це відчуття, то обов'язково потрібно переглянути на перший погляд звичайну американську героїчну «драмку», але з особливим підтекстом.

Головний герой фільму, колишній невдалий бейсболіст Біллі Бін, прагне змінити підхід до команди, адже перемагають лише найбагатші клуби, які своїми грошима не дають шансів для інших. Біллі вважає: «грошовий підхід» неправильним, тому головний герой використовує комп'ютерне моделювання для створення чемпіонської команди, сильної не особистостями, а взаємозамінними талантами. Світ не розуміє його. Це й не дивно, адже методи роботи жахливі і подекуди божевільні. Для Біллі важливо не просто перемагати, а щоб ця перемога значила і змінила щось, зокрема і гру.

З кожною переглянутою хвилиною стає все більше зрозуміло, що думка фільму стосується далеко не тільки спорту. Вона набагато ширша і підштовхує до роздумів про правильність і доцільність зміни сучасних правил суспільного життя, бо «грошовий підхід» існує зараз у всіх сферах. В ході фільму у Біллі виникає проблема мотивації і невіри в себе. Та згодом він розуміє, що страхи викликають приземленість людини й не дають побачити всіх можливостей світу.

Бюджет у 50 млн доларів повністю себе виправдовує. Не виникає відчуття економності, а повністю передано всю наповненість образів і думок фільму, який знятий за автобіографічним романом Майкла Л'юїса «Moneyball: The Art of Winning an Unfair Game».

Підготував Сергій ЄВТУШОК

Прогресивна молодь розуміє, що звичайної студентської програми, хай якою досконалою вона буде, замало. Саморозвиток набирає популярності та актуальності у 2012-му, а знань ніколи не буде замало. Ще Платон писав: «Коли ми намагаємось знаходити невідоме, ми стаємо краще і розумніше тих, хто вважає, ніби невідоме не можна знайти і немає сенсу шукати». Ви, студенти Острозької академії, впевнена, намагаєтесь знаходити щось нове і корисне для себе. Тому наступні сайти саме для вас:

1. <http://www.ted.com/>

Technology Entertainment Design більш відомий як TED, – це щорічна конференція, яка присвячена актуальним темам науки та культури сьогодення. Повна назва конференції перекладається як технології, розваги, дизайн, тому спочатку теми лекцій були виключно на ці три теми. Проте зараз TED сфокусовується на більш ширшому колі наук: політиці, мистецтві, культурі, бізнесі та ін. Хоч сайт англомовний, він містить чимало лекцій з субтитрами різних мов.

2. <http://theoryandpractice.ru/>

Theory and Practice – Теорія і Практика – сайт з відео лекціями та статтями на різні

теми: мистецтво, наука, соціум тощо. Як говорять організатори: «Нашим завданням є забезпечення людини знаннями, яких вона прагне. Раніше освітня система сама могла з цим впоратись, проте запити сучасної людини формуються набагато швидше, ніж програми вишів».

3. <http://www.youtube.com/education>

Урізноманітнити свій вільний час можна не лише переглядом найпопулярніших розважальних відео на youtube.com, а й розширюючи свій кругозір на улюбленому сайті. На «інтелектуальному» youtube можна переглядати відео, обравши потрібну категорію: школа, університет, безперервне навчання.

Ольга ГУПТОВЕНКО

ІМЕНА...

НАРОДЖЕНА З СЕРЦЯ УКРАЇНИ

Ти знову у своїй господі
З пером полум'янистим у руці.
Чолом тобі, улюблена в народі,
Як люблені борці лиш і співці.

М. Рильський

Таких імен за всю історію людства дійшло до нас усього лише декілька тисяч чи навіть сотень. На сторінках української історії навряд чи ми знайдемо ім'я прекрасніше, ніж лункоголосе ім'я нашої геніальної поетеси. Лариса Петрівна Косач-Квітка... Леся Українка... Її справжнє прізвище та псевдонім асоціюються з одвічним символом нашої Батьківщини – дівчиною у національному вбранні, з довгою косою, прикрашеною милими українському серцю квітами – мальвами, рястом, пролісками та сон-травою.

Так уже судилося, що тендітна, фізично квола Леся стала справжнім втіленням духу українців, вираженням їхнього сумління, співачкою «досвітніх вогнів». Доля подарувала поетесі лише 42 роки життя, але вона спромоглася зробити так багато, що й за три життя не вдається кожному з нас. Пересічній людині не до снаги зрозуміти, звідки черпала сили ця мужня жінка, щоб залишити своє вагомє Слово в поезії, драматургії, прозі, літературній критиці, публіцистиці, історії, етнографії, фольклорі, музикознавстві.

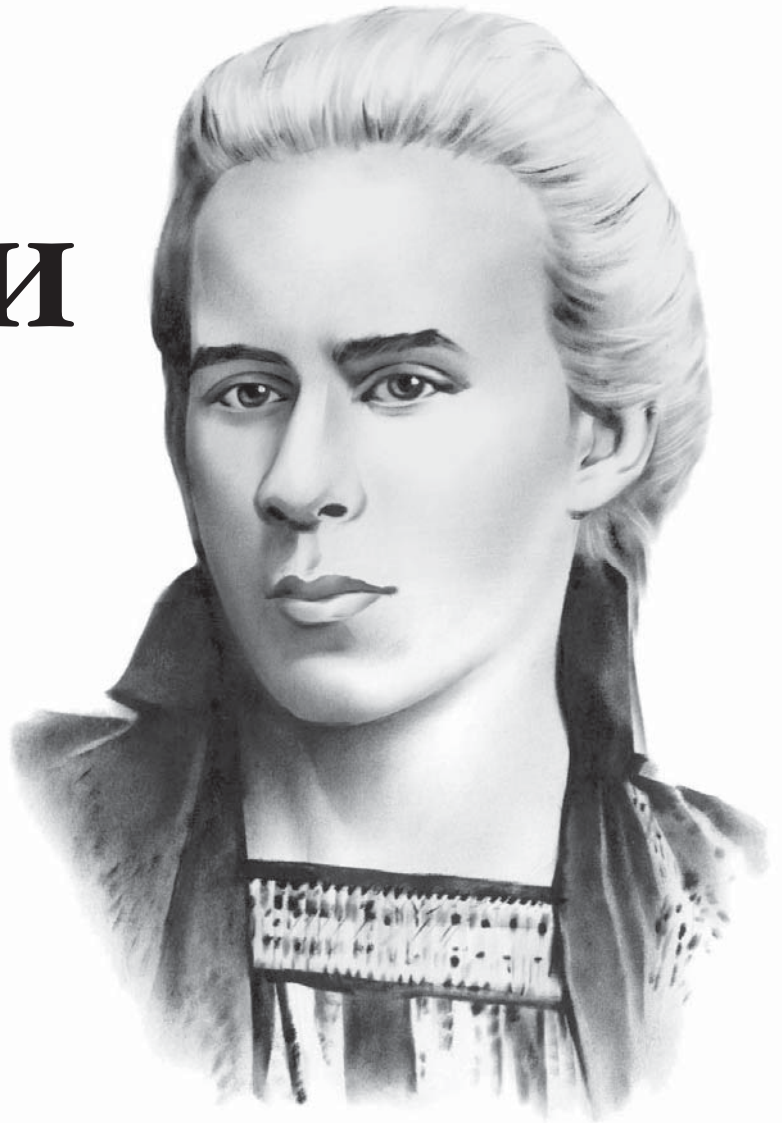
Зоря Лесино життя засяяла у м. Звягелі (сучасна назва Новоград-Волинський), що на Житомирщині, в краю віковичних лісів та синіх річок, росистих луків та польових квітів. У 1866 році на посаду голови з'їзду мирових посередників прибув випускник Київського університету Петро Косач. За два роки він привіз сюди з Києва дружину Ольгу, сестру відомого публіциста та громадського діяча – Михайла Драгоманова. Саме тут, у будинку, розташованому у мальовничому місці біля річки Случ, 25 лютого 1871 року народилася дочка Лариса, якій судилося стати дочкою не лише однієї сім'ї, а всієї України. Цей будинок зберігся до наших днів. Тут відкрито музей Лесі Українки. На будинку встановлено меморіальну дошку, а перед його фасадом – погруддя поетеси. А колись маленька Леся в сорочці-вишиванці і фартушку, з віночком на голові

та з грабельками в руках (в музеї є таке фото) з'являлася на подвір'ї. Тут і сьогодні все ніби застигло в очікуванні панни. Має рацію Володимир Кучерук, поет з Білашева, коли пише:

Здається: ув обідній цій порі
В задумі Леся ступить на поріг
І вийде в сад, що коло хати мріє.
Ось та алея, де її нога
Ступала часто світанковою порою
Піщинка кожна тут для мене дорога,
І зір, немов олень до водопою,
До чистого будинку добіга,
Де зріла її думка зіркою ясною.
Але не пустощами була сповнена її голівка,
а серйозними роздумами про життя.
Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернутись ще раз на Україну,
Поглянути ще раз на рідну країну.

Дивує, звідки взялися в дев'ятирічній Лесі такі по-дорослому зрілі почуття, що вилилися на папір сумом та болем. А щоб їх у житті Лесі було якнайменше, її батьки докладали великих зусиль. Мати Лесі Українки виховувала шістьох дітей (Леся була другою за віком) у пошані до всього українського: традицій, свят, пісень, а головне, – до української мови. 30 років свого життя поетеса віддала боротьбі зі страшною хворобою. Проте, закута у її неволю, вона так щедро виявляла Богом дані їй таланти, що дивувала всіх, хто її знав: грала на фортепіано, займалася малярством, самостійно вивчала іноземні мови. Поетеса добре знала французьку, грецьку, англійську, італійську, німецьку, польську, болгарську, латинську мови та вільно читала мовами оригіналів твори світової літератури.

А головне – писала вірші. Коли у Львові побачила світ її перша збірка поезій «На крилах пісень», про Лесю заговорили як про чудову поетку, охоплену однією-єдиною пристрастю – любов'ю до безталанної Матері-України та бажанням відстоювати її щастя-долю.

Саме цій темі присвячений цикл віршів поетеси «Сім струн». У першому з них авторка висловлює хвилювання з приводу «негодоньки» – страшної неволі, в якій перебувала тоді Україна під жандармським режимом Росії. У другому вірші циклу маленька нескорена жінка-українка кидає виклик грізним чорним хмарам, що нависли над країною, та протиставляє негоді свій «вільний спів». У третьому вірші циклу цей спів переходить у колискову. Леся не одинока на шляху боротьби. Воїстину дивує, звідки, з яких надр свого жіночого ества черпала 19-річна авторка слова для вираження почуттів справжньої матері.

То, мабуть, сама Мати-Україна вустами Лесі зверталась до своїх синів та дочок. То говорила земля незбагненої краси та чарівної сили, що залишалася такою навіть в «порожньому просторі неволі». А чи у порожньому? В четвертому вірші постає образ символічного звучання – веселки, яка єднає думки людей із тим таємничим, але реально існуючим, ймення якому – Бог. І хоча поетеса воліла, щоб нащадки не шукали у її віршах нічого пророчого, воно очевидне: їй відкрита була істина, що життя втрачає сенс без цього єднання, без віри,

без духовного прозріння. А як же мріяла вона про «весняний рай» в ріднім краю з «вільними співами, гучними, голосними!». Суспільство майбутнього (у це вірила Леся Українка) – це суспільство любові та доброти. Щоб збулося омріяне в думках, поетеса крок за кроком, слово за словом, даним їй згори, виконує святу місію – будить душі людські.

Сім струн я торкаю,
Струна по струні,
Нехай мої струни лунають
По рідній коханій
Моїй стороні.

Стежини, шляхи життя великої людини... Де тільки не пролягали вони. І скрізь – Італію та Єгипет, Швейцарію, Польщу, Грузію, Болгарію... Але де б не довелось бувати їй, у серці вона плекала любов до рідної Волині. У думках поверталась до свого села Колодяжного. Там, в оточенні чудової волинської природи, зародився колись у неї задум твору, що згодом став перлиною світової літератури, – драми-феєрії «Лісова пісня».

Канд. філол. наук. Наталія БАНАЦЬКА

РОБОТА, ЯКА ПРИНОСИТЬ ЗАДОВОЛЕННЯ

Теперішній ритм життя настільки швидкий, що інколи навіть забуваєш про найголовніше. Ми постійно чимось заклопотані, постійно кудись поспішаємо. І водночас не усвідомлюємо того, що все в житті зробити не встигнеш. Так і ми, студенти, пірнаємо з головою у вир студентського життя. Для когось це підручники, лекції, практичні заняття, бібліотека, для інших – прогуляні пари, «хвости». Та як би там не було, за цим усім ми навіть не задумуємось: хто саме створює нам це «студентське життя»? А це ж напрощуд складна система. Різноманітні підрозділи та відділи у тісній співпраці кожного дня запускають механізм під назвою «Острозька академія». І кожна ця частинка важлива. Однією з них є бухгалтерія. Без неї наш університет точно б не існував. На чолі цього «грошовитого» відділу повинна бути надзвичайно відповідальна людина, яка не тільки керуватиме, а й зможе легко знайти спільну мову і з працівниками, і зі студентами. Саме такою – привітною і доброзичливою – є головний бухгалтер Острозької академії – Лідія Лопатська. Детальніше про себе і свою нелегку роботу Лідія Денисівна розповідає «Острозькій Академії».

– Лідіє Денисівно, скажіть, будь ласка, чому Ви обрали для себе професію бухгалтера? Як саме Ви прийняли рішення пов'язати своє життя з фінансами?

– Важко навіть сказати. Чесно кажучи, я навіть і не думала ніколи, що стану бухгалтером. Все сталося якось спонтанно. А взагалі, у мене в житті таке кредо: «Як б робота не була, її потрібно виконувати». Не важливо, що це – серйозні звіти чи вирощування квітів. Будь-яка робота потребує терпіння, а головне – відповідальності. Саме з цього почалась моя кар'єра. Тим більше, у мене в сім'ї так повелося, що майже всі пов'язують своє життя з фінансами. Наприклад, мати закінчила бухгалтерську школу, а батько працював продавцем і міг без будь-яких допоміжних засобів додавати, віднімати величезні числа. Скоріш за все, це мені передалось по генам.

– Вам приносить задоволення Ваша робота?

– Знаєте, коли працюєш, набуваєш досвіду, все у тебе виходить, то і робота стає приємною. Звичайно ж, моя робота приносить мені задоволення. Дуже часто я щось рахую, готую звіти, і дані можуть не сходитися, десь якась копійка губиться. Але знайшовши її, на душі стає так легко і йдеш додому вже з хорошим настроєм. Навіть якщо мій робочий день закінчився, а робота, яку я запланувала виконати, не зроблена, то завжди завершую усі свої справи, звіряю дані і тільки переконавшись у їх правильності, можу піти.

– Розкажіть трохи про себе, про свій життєвий шлях, зокрема, де Ви здобували освіту? Чи пам'ятаєте свій перший досвід роботи?

– Закінчила Рівненський кооперативний технікум. Пропрацювавши рік, заочно здобувала освіту ще у Львівському торговельно-економічному інституті впродовж п'яти

років. Потім довгий час працювала на комбінаті громадського харчування в Острозі, займаючи посаду заступника головного бухгалтера. Такий у мене був шлях до приходу в Національний університет «Острозька академія».

– Як Ви потрапили в Острозьку академію? З чого починалася Ваша діяльність тут?

– На початку дев'яностих відбувся розпад підприємств, споживчих кооперацій. Вони то закривались, то об'єднувались. І

одинаковий. Мені не було важко. Поступово університет міцнішав, розвивався, об'єм роботи постійно збільшувався, але водночас додавався і неоціненний досвід. Звичайно, і комп'ютерна техніка допомагала, та і зараз неабияк допомагає. Тільки прийшовши сюди, я не вміла користуватися калькулятором, лише рахівницею. Додавала, віднімала лишень з її допомогою, оскільки раніше ж то не було ніяких калькуляторів. У мене набагато швидше виходило щось порахувати за допомогою рахівниці, бо, працюючи з калькулятором, я постійно помилялася. Та пізніше він став моїм другом. Ось навіть якщо поглянути на нього, то деякі цифри і знаки зовсім стерлися. Рука, можна сказати, вже сама набирає потрібні знаки автоматично. Ще одним моїм другом, чи навіть правою рукою стала комп'ютерна мишка. Хоча, як і у випадку з калькулятором, раніше я боялася взяти її в руку.

– Як відомо, працюючи зі студентами, потрібно багато витримки, терпіння, а також володіти хорошими комунікативними здібностями. Чи легко Вам вдається спілкуватися зі студентами?

– Особисто у мене немає ніяких проблем у знаходженні спільної мови з нашими студентами. Із самого початку у нас була так би мовити своєрідна установка: студент – це головне, не буде студента – не буде і нас. З іншого боку, які би там випадки не траплялись, завжди потрібно мати витримку і терпіння, бо вони наші діти. Часто студенти приходять з'ясувати чи то плату за навчання, чи якусь інформацію про стипендію. Для нас важливо одразу надати їм достовірні дані. А інколи я можу й попросити допомоги у своїх відвідувачів. І вони з радістю підказують мені, що робити. Звичайно ж, я не прошу допомоги з бухгалтерським обліком, звітом чи заборгованістю. Як правило це стосується комп'ютерних програм. Молодь у нас тепер більш обізнана з технікою, тому й приходить «консультуватись».

– Нам відомо, що нещодавно Ви відсвяткували свій ювілей. Поділіться своїми думками щодо того, чи здійснили і втілили у житті те, що було задумано за цей період Вашого життя? І що плануєте на майбутнє?

– Важко сказати, чи все втілила. Адже абсолютно всі плани, задуми, мрії зазвичай не вдається здійснити і за весь період життя. Навіть якщо якусь частинку і вдалось виконати, то одразу ж виникає нова ідея. Щодо роботи, то я б зауважила, що вдалось зробити чимало, удосконалити багато речей. Але все ж таки є деякі задуми, які хотілося б обов'язково довести до логічного кінця. Я хочу, щоб тут був комп'ютеризований весь розділ «Бухгалтерія». Звичайно, за певними підрозділами у нас все механізоване, але в комплексі цієї механізації ще немає. Мені здається, що втілити це я змогла б і самостійно, бо розумію весь цей процес. Проблема виникає з часом, якого постійно не вистачає. Хоча, звичайно, тут потрібна і допомога програмістів-професіоналів.

– Чи порадите студентам і абітурієнтам, зокрема і в Острозькій академії, обирати професію бухгалтера?

– На мою думку, вибір майбутньої професії – це один із найважливіших кроків у житті кожного з нас. Адже цей вибір зумовлює майбутнє людини. Він, з одного боку, забезпечує матеріально, з іншого – приносить задоволення. Але це тільки у тому випадку, коли ви обираєте фах, як то кажуть, за покликанням. В іншому випадку – робота, що не приносить задоволення, це просто марна трата часу. У мене є три доньки. Старша здобувала вищу освіту на економічному факультеті в нашому університеті. Тепер працює у банку і їй це подобається. Друга теж бухгалтер. А молодша вчиться на спеціальності економічна кібернетика, причому успішно, але не все її влаштовує. Чомусь виявляється потяг до психології. Можливо, у майбутньому і поєднає своє життя з психологією. Тому я вважаю, що кожен повинен обирати майбутню професію за покликом серця. Якщо подобається робота з цифрами, підрахунками, то чому б і не стати бухгалтером? Якщо подобається малювати, співати чи танцювати, то варто спробувати себе у творчому амплуа. Взагалі, людське життя – постійний вибір, постійне протистояння поклику серця та розуму. Головне – не помилитися і стати на правильний шлях!

... робота, що не приносить задоволення, це просто марна трата часу.

от саме в той час шукали бухгалтера в Острозьку академію, яка тоді тільки починала свою діяльність. Досвід бухгалтерський я мала, але трохи боязко було іти працювати в бюджетну установу. Хоча, в принципі, бухгалтерський облік усюди більш-менш

МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

ДО КИЄВА – ПО-НОВОМУ!

ТОП НАЙЦІКАВШИХ ФАКТІВ ПРО СТОЛИЦЮ, А ТАКОЖ ЇЇ МІСЦЯ, ПРО ЯКІ ВИ НЕ ЗДОГАДУВАЛИСЯ

Ви вже декілька разів відвідували столицю і думаєте, що побувавши біля Золотих Воріт, у Софії Київській, Десятинній церкві, на Хрещатику, Петрівці, у «Пінчук-Арт Центрі» і, можливо, навіть на Набережній, добре знаєтеся на визначних і цікавих місцях Києва? Що ж, спробуємо переконатися вас, що це не зовсім так. І зробимо це, звісно, неголосливо, а за допомогою беззаперечних цікавих фактів про Київ:

1. Чи могли б ви собі подумати, що столиця України має найглибшу станцію метрополітену і найдовший ескалатор у світі? Станція «Арсенальна» знаходиться на глибині 105 м, а її ескалатор не має аналогів у світі за своєю довжиною, яка перевищує 65-метрову позначку. Для порівняння: недобудована станція «Адміралтейська» у Санкт-Петербурзі розташована на глибині 100 метрів. Примітно, що друге місце у рейтингу найглибших станцій київського метрополітену займає станція «Університет» (87 м).

2. А от «Мистецький арсенал», як кажуть його «творці», є найбільшим музеєм Європи. Принаймні Національний культурно-мистецький та музейний комплекс «Мистецький арсенал» має на меті стати одним із зразкових найбільших музеїв Європи, однак сьогодні він ще не завершений. Цікаво, що Арсенал – перша класицистична споруда в Києві.

Наразі тут проводиться чимало культурно-мистецьких виставок та вже традиційних бієнале.

3. А найстарішою спорудою Києва учені називають Софіївський собор. Йому, зважаючи на різні дані, 975–995 років! Насмілитися позмагатися з храмом може хіба що Успенський собор у Києво-Печерській лаврі, якому 934 роки.

4. Що ж стосується найдавніших пам'яток Києва, то за своїм віком монумент святому Володимирі – поза всякою конкуренцією. Принаймні, так стверджують представники Київського науково-методичного центру з охорони, реставрації та використання пам'яток історії. Його встановили в 1853 році, а от, приміром, пам'ятник Богдану Хмельницькому – вже в 1888-му.

5. Ще цікавим є те, що найвища споруда міста Києва – телевізійна вежа – на 60 метрів вища своєї Ейфелевої «колеги», що у Парижі. Її висота разом з флагштоком складає 381 метр, тоді як, наприклад, монументальна скульптура «Батьківщина-мати» (1981р.), що розміщується на території Національного музею історії Великої Вітчизняної війни, лише трохи вища ста метрів.

6. Лідерство за критерієм найдовших проспектів утримує Броварський, що протягнувся на 13,5 км. Друге і третє місце між собою відповідно розділили Сто-

личне шосе і проспект Перемоги. Довжина кожного складає дещо більше 10 кілометрів.

7. А з-поміж найкоротших вулиць Києві відзначають вулицю Станіславського, що знаходиться зовсім поруч біля театру імені І. Франка. На вулиці розташовано всього-на-всього два будинки, а її загальна довжина – близько 100 метрів.

8. Перейдемо трішки від артефактів до флори. Найстарішим деревом Києва вважається дуб Грюнвальда, що знаходиться у пансіонаті «Жовтень» – при виїзді з Конча-Заспи. За словами екологів, дереву близько 900 років. Вік дерева-старожила науковці змогли визначити за результатами спеціального дослідження.

9. А ви знали, що Голосіївський парк – один із найбільших та найстаріших у столиці України? Ліс у районі Голосієво вперше було закладено ще в 1631 році архимандритом Києво-Печерської лаври Петром Могилою. У 1957 році поблизу цієї території розбито Голосіївський парк, який згодом став іменуватися на честь відомого українського письменника Максима Рильського.

10. Єдиним прикладом території у столиці, де малі архітектурні форми справді є мистецькими та архітектурними витворами за своєю суттю, вважається Пейзажна алея у Києві. За словами киян, це – один із найкрасивіших куточків міста. Прямуючи у бік урочищ Гончарі, Кожум'яки і Дегтярьов, відкривається панорама, що вражає чудовою красою своєї природи. Пейзажна алея розташована на місці давніх валів, які служили захистом для Києва у X-XIII століттях. Сама Пейзажна алея була закладена за проектом архітектора Авраама Мілецького вже у 1980 році.

11. Безумовно, що ще з уроків географії та історії всі знають про пагорби Києва. А ось, до речі, найвища географічна точка над рівнем моря у Києві, як стверджують вчені НДІ геодезії і картографії, знаходиться у дворі будинків на вулиці Мазепи, 4/б, 6 і 6/б. Її висота складає 196 м! Однак навіть не всі співробітники посольств, що тут розміщені, можуть здогадатися про те, що

їхня робота – справді «на висоті». Звісно, є і найнижча точка Києва. Це – лише 91 м – на правому березі Дніпра, навпроти острова Дикий.

12. Перепади у столиці – не тільки висотні. За словами працівників Гідрометцентру, найбільше опадів зазвичай випадає на Лівому березі, зокрема в районі Старої і Нової Дарниці, що розділені залізничним мостом. За даними спостережень радіолокації, за останні 10 років там випало в 7–10 разів більше опадів, ніж в найсухішому районі – Виноградарі і північному заході Нивок. Науковці пояснюють ці факти тим, що на Лівому березі чимало ТЕЦ і заводів, які гріють повітря і «продувають» хмари.

13. Завдяки географічній протяжності Києва, у столиці різняться також і вітровий режим у різних районах. Так, приміром, Русанівка та Березняки – сумнозвісні частини шквалами. До цієї парочки інколи долучається й Ленінградська площа. Метеорологи пояснюють таку вітрову тенденцію значною кількістю кризних бульварів.

14. Повернемося до рекордних старожителів Києва. Будинок № 8, що на вулиці Григорія Сковороди, – найдавніша цивільна будівля Києва. Його ще називають будинком Гальшки Гулевичівни (кінець XVI – початок XVII століття). До речі, вулиця Григорія Сковороди є справді однією з найдавніших вулиць «стольного града». Вона відома з XVIII століття під назвою вулиця Микільська, Набережно-Микільська – від Набережно-Микільської церкви, що розташована по вулиці за номером 12 (збудована у 1772 – 1775 роках). У 1869 році вулиця офіційно стала називатися Набережно-Микільською. А у 1973 році її «охрестили» на честь Григорія Сковороди.

15. І навіть не видається дивним, що найвищий хмарочос України розташовався теж у місті рекордів – Києві. Житловий комплекс на Кловському узвозі, 7 – це двосекційний хмарочос, що складається з 48-поверхового житлового комплексу і 18-поверхового офісного центру, секції між собою сполучаються 8-поверховим так званим «переходом».

16. Найбільшим торговельно-розважальним центром у Києві на

сьогодні є «Блокбастер». Його загальна площа займає 33 000 кв.м. Для своїх відвідувачів «Блокбастер» пропонує підземну парковку на 1 500 м/місць. Тут зосереджена сила-силенна різних видів активного дозвілля для дітей і дорослих, зібрані найбільш авторитетні компанії, що спеціалізуються в сфері розваг. До речі, надсучасний та популярний кінозал першого в Україні найбільшого 3-D кінотеатру IMAX розташовується теж у приміщенні розважального центру.

17. До того ж, у Києві є найбільший в Україні та країнах СНД аквапарк юрського періоду «Дрім Айленд». На третьому поверсі торгово-розважального центру «Дрім Тауна» мешкає цей новий аквапарк, оформлений у стилі доісторичного острова, який займає площу 25 тисяч квадратних метрів. Тут обладнали 14 гірок, 2 басейни з хвилями, 3 басейни з течіями, лагуну з аквабаром на 55 чоловік і джакузі.

18. А ви знали, що у столиці є «Шоколадний будиночок». Свою популярну, однак інтригуючу назву історична та архітектурна пам'ятка Києва, отримала через коричневі колір та крупну русту, що нагадує плитку шоколаду. Будівлю зведено у 1901 році за проектом головного архітектора Києва, академіка архітектури Володимира Ніколаєва на замовлення відомого фінансиста та мецената, купця першої гільдії Семена Могилевцева.

19. І ще одна незвичайна споруда – «Будинок плачучої вдови». Хоча, на перший погляд, у ній і немає нічого надзвичайного, окрім однієї примітної деталі – фасад будинку прикрашає кам'яне обличчя жінки, очі якої під час дощу наповнюються слізьми. Особу «плачучої вдови» науковцям, на жаль, встановити не вдалось, але історія самої будівлі оповита легендами, таємницями і навіть дещо містикою.

Гадаю, після цього рейтингу київських цікавинок, ви побачили для себе столицю по-новому, але ж краще один раз побачити, чи не так?

Тож, захоплюючої подорожі! І до наступних мандрівок на сторінках газети.

Підготувала Ліна ТИМОЩУК

Психологія

У ГАРМОНІЇ ЗІ СВІТОМ

Вкотре ми виринули з-під обіймів дня Святого Валентина. З приводу цього свята існує безліч дискусій, адже, як свідчить статистика, порівняно невелика кількість людей є щасливими у коханні. Інші вкотре збирають частинки свого розбитого серця або ж відчують розчарування, пов'язане з нерозділеними почуттями чи взагалі їхньою відсутністю. Досить часто доводиться спостерігати, як молоді люди просто майстерно замаскують свої почуття, боячись невзаємності, або ж просто чекають, що прийде прекрасний принц (чи принцеса) і забере з собою у казковий світ. Звісно, казки існують, але зазвичай не варто шукати їх десь далеко, вони бувають зовсім поруч. Але ми самі не усвідомлюючи, чомусь настільки незвірюємось у реальності, що не в змозі це помітити, оцінити. Буває й таке, що ти, здається, чудово відчуваєш себе з тією чи іншою людиною, вам добре разом, але ти не віриш у те, що це може бути коханням. Можливо, тому що у книжках про це писали по-іншому? Розумій, що якщо зараз не ходять на бали, не пишуть любовні листи, то це не означає, що не кохання не існує. Досить часто ми ще змалечку створюємо для себе ідеали і потім розчаруємося, що їх не існує. Але повір, якщо ти і зустрінеш таку людину, то навряд чи будеш щасливою з лялькою своєї уяви. Набагато цікавіше бути з реальною людиною, яка має певні недоліки, але готова їх виправити заради тебе.

Отже, спробуй розібратись у собі і зрозуміти: можливо, ти носиш у собі ці прекрасні почуття і можеш ризикнути зізнатись у цьому об'єкту свого кохання, аби в день всіх закоханих почати писати нову казку? А поки що давай дізнаємось, як визначають цей феномен у світі. Наприклад, британські вчені дійшли висновку, що це хвороба, яка, насамперед, вражає серце і голову. Але якщо це хвороба, то невже не існує жодних ліків? Та й чи потрібно лікуватись взагалі? Інші ж вчені винесли вердикт: це залежність, що має ті ж ознаки, що і наркотичне сп'яніння, а почуття ейфорії настільки сильне, що його виразити словами й емоціями неможливо. Зате можна виразити простою хімічною формулою – C6H5CH2CH2NH3, яка відповідає при-

родному наркотику фенілеталаміну, який викликає такі ж відчуття. Але ж кохання – це не просто прискорене серцебиття при зустрічі, неймовірні емоції чи ще щось у цьому роді. Це, насамперед, духовний стан, який вчені-психологи визначають так: усі думки спрямовані на об'єкт кохання, почуття ще сильнішають часом і особливо тоді, коли хтось стоїть їм на заваді, збільшується здатність протистояти життєвими труднощами і прагнення розділити з коханою людиною усі важливі моменти.

Але життя набагато складніше, ніж існуючі наукові теорії. Справжнє кохання за визначеними науковцями нормами у житті трапляється не часто, у ньому можуть поєднуватись різноманітні почуття: страждання й насолода, радість і смуток. Але також важливо уміти розрізняти симпатію від закоханості, закоханість від кохання, але не виключено, що одне може переходити у інше. Кажуть, що почуття симпатії триває декілька місяців, почуття закоханості – близько одного-двох років. Але для кожних стосунків цей період дуже різний. Можна все життя бути з людиною і щодня відкривати у ній щось нове. Зазвичай гнітючі емоції виникають, коли кохання нерозділене. Та коли воно ніби взаємне, але оточене негативом, варто задуматись, чи кохання це взагалі? Люди, які люблять і поважають один одного, робитимуть все заради почуття щастя своєї половинки. Чи буде кохати по-справжньому людина, яка прагне взаємності, щоб задовольнити свої потреби?

Мільйони запитань і жодної відповіді. Багато великих розумів людства намагались збагнути всеохоплюючу таємницю любові. Та все ж людині неможливо знайти такі відповіді на «вічні питання», які б задовольнили всіх і назавжди. Чому? Тому що логіка працює тільки в керуванні машинами та механізмами. У коханні ж логіку шукати смішно. Скептики говорять, що справжнього кохання не існує. Сподіваюсь, ти себе не зараховуєш до цієї категорії людей. Вір у кохання і воно обов'язково прийде до тебе. Не розчаровуйся і завжди пам'ятай, що світом керує кохання!

Підготувала Тетяна МАЯНЦЕВА

ТЕСТ: ЧИ ВІРИШ ТИ У КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ?

УСІ ЗАКОХУЮТЬСЯ ПО-РІЗНОМУ: ХТОСЬ ОДРАЗУ,
ХТОСЬ ТІЛЬКИ ПІСЛЯ КІЛЬКОХ МІСЯЦІВ ЗНАЙОМСТВА.
А ЯК ШВИДКО ЗАКОХУЄШСЯ ТИ?

1. На що ти насамперед звертаєш увагу в людині протилежної статі?

- а) На те, як вона вдягнена.
- б) На спосіб мислення, на те, як вона говорить.
- в) На зовнішність.

2. Ти йдеш по вулиці, раптом за спиною досить приємний голос: Чи можна з вами познайомитися? Про що ти одразу подумаєш?

- а) «А може, це моя доля?»
- б) «Знову маніяк! Треба швидше чкурнути звідси».
- в) «Простийні люди на вулиці не знайомляться, але спробувати можна...»

3. Ти їдеш у громадському транспорті (метро, літак, підводний човен тощо). Тобі симпатичний дехто навпроти. Чи будеш ти з ним (нею) знайомитися?

- а) Тільки якщо цей дехто сам дасть якийсь привід.
- б) Мабуть, ні.

4. Так, навіщо втрачати шанс? У тебе знаходиться у тебе в куртці любовний записку без підпису. У тебе є версія, хто її написав?

- а) Так, є декілька.
- б) Ні, але я постараюся вирахувати автора.

5. Можеш познайомитися з людиною в Інтернеті й піти на зустріч із нею, не знаючи, яка вона насправді?

- а) Ні! А що, як якийсь маніяк?
- б) Звичайно. Якщо мені приємно спілкуватися з нею on-line, чому б не спробувати насправді?

6. Можна призначити зустріч десь у людному місці й подивитися здалеку. Якщо не сподобається – піти.

7. Через скільки часу після знайомства ти освідчуєшся в коханні, якщо тобі здається, що це справді любов?

- а) Одряду ж! Чого зволікати?
- б) Коли зрозумію, що і я цієї людині теж не байдужий(а).
- в) Тільки після освідчення тієї людини.

8. Ти часто до нестями закохуєшся (втрачаєш апетит, не можеш спати, постійно думаєш про цю людину)?

- а) Отакої! Чого це я маю відмовлятися від сну та їжі заради когось?
- б) Не часто, але надовго.
- в) Я, як правило, постійно перебуваю в цьому стані.

9. Якщо тобі не відповідають взаємністю, то наскільки настирливо ти домагешся прихильності?

- а) Навіщо битися головою об стіну? Ні, то й ні.
- б) Або до переможного кінця, або доти, доки вже стане зрозуміло, що шансів нема.
- в) Я постараюся стати більш цікавою особистістю для цієї людини. А якщо знову ні, то нехай вона потім сама кусає лікті.

РЕЗУЛЬТАТИ ТЕСТУ

Запитання	Відповідь		
	а	б	в
1.	0	5	10
2.	10	0	5
3.	5	0	10
4.	4	5	0
5.	0	10	5
6.	10	5	0
7.	0	5	10
8.	0	10	5

0–10 БАЛІВ

Схоже, ти поки що не хочеш закохуватись не тільки з першого погляду, а навіть і з тисячного. Нічого страшного, адже до сильного почуття серце має дорости. І не варто його квапити. Колись усе станеться само собою.

15–30 БАЛІВ

Тобі часто буває вкрай складно наважитись і визнати, що це і є закоханість. Ти намагася перекопати себе, що це тільки так здається, що невдовзі все минеться. Іноді варто довіритись своїм почуттям. Якщо тобі хтось симпатичний, не тікай. Поспілкуйся. А що, як сподобається?

35–50 БАЛІВ

У кохання з першого погляду ти не дуже віриш. Але покладаєшся на перевірені й міцні стосунки. Щоб по-справжньому закохатися, ти маєш добре знати людину й зрозуміти, чи підходить вона тобі. Це збільшує шанс на серйозні почуття.

55–65 БАЛІВ

Час від часу тобі зносить голову від першого(ї) зустрічного(ї). Але ти досить швидко можеш розібратися, чи варто мати справу з цією особою. Якщо так, то ти викинеш із голови всіх інших і розвиватимеш цей напрям.

70–80 БАЛІВ

Ти вмєш закохуватися швидше, ніж висихають калюжі на асфальті у 30-градусну спеку, але так само швидко й охолоджуєшся і шукаєш нових зустрічей. Справа, звісно, твоя, та виходить, що ти кидаєш людину, навіть по-справжньому з нею не познайомившись. Навряд чи це можна назвати коханням.

мінімалізм

ВИНОГРАД

коли мені здалось, що запізналась,
коли виходило лиш пафосно мовчати,
коли чекала хоч якогось дива,
коли закритими ставали усі чати,
мене тоді витягував із неба,
мене тоді гортав по вечорах,
мене тоді приводив в себе
спокійний виноград в очах.
терпляче, наче по сторінці
і ніжно, наче в душу дотик,
спокійно, наче при зірніці
і тепло, наче в кров наркотик...
солодкий виноград в очах,
якого взимку так не вистачає,
яким напитись не дозволить страх,
якого в січні на снігу немає.
який залишив по собі надію,
який був вітром на моїх плечах.
який пробудить біль і давні мрії –
зелений виноград в очах.

ДЕВ'ЯНОСТО ВІДСОТКІВ

У чужому холодному слові
Відчуваю нехватку глюкози.
Дев'яносто відсотків людей
Зазвичай симулюють сльози.
Симулюють хвороби чи радість,
Дещо штучно заломлюють руки.
Вміють чемними стати пихаті.
Гарно грають в антракті розпуку.
Перечитують ввечері Кафку,
Заглядаючи в вікна сусіда.
І складають бажання у шафу,
Там будуючи з них піраміду.
Піраміду бажань... Непохитну,
Дещо чорну від пилу і часу.
Тим не менше, завжди так потрібну.
Непідвладну болючим гримасам.
Дев'яносто відсотків людей
Зазвичай симулюють сльози.
Розбиваючи жалощі й сум
На помірні, прийнятні дози.
І найбільш мені зараз потрібна
Від майбутнього мирна страховка.
Все одно невеликим є ризик
В десяти залишитись відсотках.

ЗАРАДИ НАШОГО СВІТУ

може, нарешті полину до неба.
може, покину безлюдний перон.
і все, що було десь, колись і «до тебе»
забуду, як дивний приречений сон.
швидко зітру із пам'яті фрази,
обличчя й колись дорогі імена.
забуду людей, відпущу всі образи,
що прикипіли в душі, як смола.
вирву сторінку з проклятим минулим.
відмовлюсь від музи і власних творинь.
і не згадаю, як я потонула
серед бажань своїх власних морів.
можливо, у чомусь погоджусь на зраду
самої себе чи усіх, хто любив...
дивився, як я не даю собі раду
і мовчки пройшов під звичайний мотив.
зможу змінити усе, що вже стало
частиною власного вбогого світу...
забуду про те, що хотілось сказати,
зненавиджу білі улюблені квіти.
змінити життя лиш заради секунди,
що зможе для мене тривати до віку.
і знищити все, щоб раптово створити
на згадку зародок Нашого світу.

КОВТОК НОСТАЛЬГІ

під час грози витаю в хмарах,
таких же білих, як і стеля...

немов, чекаючи примару.
немов, покинувши оселю.
під час грози по стінам лажу.
вони подібні чимсь до моря...
і на одну із них приляжу,
чекатиму, як зійдуть зорі.
під час грози топлюся в трансі
музичних ритмів кольорових.
чи то був Крек, чи то – Вівальді –
хапаю жадбно їх мову.
під час грози я чую заклик:
пора розкопувати мрії,
які немов сумні спектаклі,
й давно поховані надії.
під час грози я озираюсь
в минуле, що давно згоріло.
це так підступно я з ним граюсь,
бо повернути вже не сила.
під час грози на мить змінюся –
це є для мене подарунком.
і знову, як колись, назвуся...
сумною...

КОМПЕНСАЦІЯ

Наша доля насправді до нас справедлива.
Завдала вже нам збитків й моральної шкоди.
Змила плани всі наші, немов грізна злива,
Намагалась позбавити сили й свободи.
І, можливо, та доля нас часто кидала,
Крала потайки залишки нашої мрії,
Влаштувала нам бій замість пишного балу
І всіляко обмежила простір і дії.
І здавалось, що та справедливість незрима,
Що вона лиш існує у хворій уяві...
І що доля свідомо краде у нас стимул,
Відкидає нещадно протести й заяви.
Наша доля насправді до нас справедлива!
Бо закинувши нас у терени нещастя,
Не зламала вона ані волі, ні сили,
Ані віри у те, що ще можна не впасти.
Наша доля готова зрівняти рахунок.
Як не дивно, вона компенсує всі втрати:
Десь залишить для нас рятівний подарунок,
Ще десь вирішить біди приспати.
Відтепер ми щасливі від власної сили.
Вже стягла з мене доля частину стагнацій.
Наша доля насправді до нас справедлива,
Бо послала тебе. Ти – моя компенсація.

НАЗДОГНАТИ

... І тільки час нічого не боїться.
Він наче загартований безумець –
У пошуках постійних свого місця
Між простором в клубок забитих вулиць...
Він йде вперед. Можливо, він сміливець
Або не вміє озиратись назад.
Чи, може, час – це лиш мисливець,
Що жертвами обрати може нас?
Людина повертається в минуле
І любить жити тим, що вже було.
А час не вміє рухатись понуро,
Розтопче без вагань добро і зло.
Стирає грань між сумнівом і страхом,
Усе розставить на свої місця.
Дає позбутись від гал'ям і даху,
Не нагороджує ні вмільця, ні митця.
Йому програти може бог і демон,
Ні наздогнати, ні, тим більше, повернути.
Він зааркавив всіх, тому даремно
За втраченим пускати нитки смутку...

ПИШУ ЛИСТА

Пишу листа. Немов кудись у космос.
Мов, намагаючись заповнити в душі
Старезні тріщини. Знайти у собі компас.
Або хоча б від сумнівів втекти.
Пишу листа. Складаю букви в римі.

І наперед вже знає мозок мій,
Що адресат цей меседж не отримав...
Продовжую складати римі в стрій.
Пишу листа. Так хочеться сказати,
Що хтось у ньому – головний герой.
Натомість розкажу про близькість втрати.
Про те, що я – не та, а ти – не той.
Пишу листа. Нема в ньому розлуки.
Я так ненавиджу писати почуття...
Чому ти простягаєш в мою душу руки?
Давно ж я хочу привести все до пуття.
Пишу листа. МАБУТЬ, це моя кара
За те надмірне копірвання у собі...
Ці літери – улюблена примара,
Яка мене зігрів в самоті.
Пишу листа. Таких уже не мало.
Їх сотні. Їх уже десятки тисяч.
А пам'ятаєш – я колись чекала,
Що ти якось нарешті розізлишся?
Пишу листа. На відповідь чекати
Давно стомилась. Я вже, як машина.
Я не літаю, я вже не крилата.
Смиренна, дещо втрачена людина.
Пишу листа. Як завжди намагаюсь
Впихнути якомога більше слів.
Натомість – безпідставно озираюсь
І викидаю стоси списаних листків.
Пишу листа. Вже десь ушосте, всьоме.
Один і той же лист і той же зміст.
Мені ж хотілось, щоб ти був удома.
Щоб ти хоч раз мене зчитати зміг.
Пишу листа. А знаєш, вже не варто.
Я вишвиру і цей шматок паперу.
Листи мої – це лиш частинка правди,
Яка задовольнить усі мої потреби.
Пишу листа. Немов якісь помиї
Розкидане по зошити мовчання.
Ти не хвилюйся, я жартую, милий.
Навіщо лист, якщо ти в моїй спальні?...

ПРИСВЯЧЕНО INTERMEZZO

я у полоні бруду, шуму, часу...
а наді мною літаки...
і сірі мури, сірі стіни
стискають нас з усіх боків...
застрягла у квадратних рамках,
і не пробитись вже мені...
навколо люди...ніби в масках...
мороз пробігав по спині...
це все вона – рука залізна,
яка сильніша від лещат...
це все – кордони мого міста,
які давно по швам тріщать...
я намагаюся тікати,
хоч знаю, де б я не була:
мене спроможна вмити догнати
ця надокучлива мара...
і раптом сили покидають,
і я здаюсь у руки міста...
і на собі я відчуваю
цей погляд – сірий, злегка грізний...
і я давно вже не пручаюсь,
і я давно уже не мрію...
я заслабка, і я не граю...
я просто–напросто...сірію...

САМООБМАН ЗАСПОКОЮЄ

такий солодкий і потрібний,
п'яний і діє, як дурман –
стає на мить в душі спокійно –
це кров зігрів самообман...
він – краший дружній поради,
він проганяє злу печаль.
він так надійно огортає,
коли нічого вже не жаль.
він ніжно гріє своїм тілом,
це промінь щастя уночі...

це те, чого я так хотіла –
це дійсність, що живе в мені.
лише моя, лише для мене –
вона рятує від всіх бід.
вона сягає вище неба
і полонить увесь мій світ.
так важко і водночас легко –
збрехати лиш на мить собі:
на рай перетворити пекло,
і замінити плач в пісні.
створити власну чисту правду,
пірнути в неї, мов у сон.
і в мріях плавати до ранку,
кричати з серцем в унісон.
і довго–довго намагатись
тікати від своїх думок,
від надокучливих реалій
закритись на хиткий замок.
чекати до останніх крапель,
коли пробудить хтось зі сну.
коли хтось скаже: «це реальність...
а ти всього лише... заснув.»

ТВОЇМ ПРИВИДОМ

мені давно хотілось стати приви́дом.
мені давно хотілось стати кимось іншим...
щоб ти подарував мені упевненість,
що зможемо ми стати чимось вічним.
мені давно хотілось стати твоїм голосом,
щоб зранку прокидатись із тобою.
мені давно хотілось стати твоїм дзеркалом,
твоєю життєдайною водою.
мені давно хотілось стати утікачкою,
навічно відректись від пояснень.
мені давно хотілось стати тобі пасткою...
і тою, що врятує, і напасти.
мені давно хотілось стати твоїм часом.
ти б вмів зникати і з'являтися знову.
мені давно хотілось твоїм сенсом стати.
мені давно хотілось стати твоїм домом...
мені давно хотілось стати спалити
чи попросити допомоги у людей,
складаючи прохання у молитви...
мені давно хотілось стати нових ідей.
мені давно хотілось стати приви́дом...
мені давно хотілось стати кимось іншим.
щоб ти подарував мені упевненість
у тому, що ми житимемо вічно...

ЧЕРГА ЗА ЖИТТЯМ

Сказати упевнено можуть
І матері, і сини їх солдати,
Що гіршою з звісток є тиша,
Найгірша із дій – це чекати.
Чекати із моря погоди,
Чекати поліпшення світу,
Чекати фіналу пригоди,
Чекати попутного вітру.
Чекати своєї черги
На право бути щасливим,
Чекати до самої смерті
Можливості бути сміливим.
Чекання наповнене криком тривоги
І пеленає майбутнє, мов штори.
Здається, що нами керує не бог,
А люди, що створюють нам світлофори.
Наказують нам, де стояти,
Де сумніватись і де напрям руху.
Примують знову і знову чекати,
Чекати протесту власного духу.
І, може, це станеться вже незабаром.
І, може, колись ми одягнемо лати.
Дії сприймати ми будемо даром...
Та зараз лишається просто... Чекати.

Анна Павлушенко